

ταῦτα τόσον εἶναι ἰσχυρά, ὥστε κάμνουσι τὸν ἄνθρωπον, ζῶντα πλέον διὰ τῆς φαντασίας, νὰ λησμονήσῃ πᾶν τὸ ἐπίγειον, καὶ αὐτὰς τὰς μάλλον κατεπειγούσας ἀνάγκας, ἀποδιώκουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ὕπνον, ὅστις καὶ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει ἀνακουφίζει τὰς ἐξηντλημένας δυνάμεις ἡμῶν. Οὐδεὶς τῶν συνοδῶν τοῦ Δημητρίου εἶχεν ἀνάγκην τῆς προειδοποιήσεως τῶν ἀγωγιαντῶν ὅπως ἐξεγερθῇ τοῦ ὕπνου, διότι οὐδεὶς εἶχε κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐκαστος ἐρρέμβαζε τὴν ἀναμένουσαν αὐτὸν εὐτυχίαν καὶ παρεθέρει προσηλωμένος τὸν ἀργυρόστικτον οὐράνιον πέπλον καὶ ἠρίθμει τοὺς εἰς τὴν πρώτην τῆς πρωίας πνοὴν σβεννυμένους ἀστέρας. Καὶ οὗτος μὲν ἐφιλοτέχνει κατὰ φαντασίαν μνηστὴν καὶ μέλλουσιν σύζυγον, ἄλλος τὴν γηραιάν καὶ πολυπαθὴ μητέρα καὶ τὰς νυμφευθείσας ἀδελφάς του, ἄλλος τὰ μικρὰ ἀδελφάκια του, ἅτινα ἀπὸ βρεφῶν θὰ μετεβλήθησαν ἤδη εἰς παιδιὰ χαροπὰ ἢ καὶ μειράκια μετὰ τῶν πρώτων ἰούλων τῆς νεαρᾶς ἡλικίας των καὶ ἄλλος τὸ δ' ἄγωνστον αὐτοῦ τέκνον, ὅπερ μετὰ ἐπτάμηνον συμβίωσιν κατέλιπεν ἔμβρυον ἐν τῇ μητρικῇ νηδύϊ καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἠῤῥαεν ἐν χάριτι καὶ κάλλει ἀναμένον νὰ ἀπολαύσῃ τῶν θωπειῶν τοῦ ἀγνώστου αὐτῷ πατρὸς του, καὶ ἄλλος ἄλλα. Ἐν τοιαύτῃ βέμβῃ διετέλουν πάντες, ὅτε ἡ ἐναγωνίως προσδοκωμένη Αὐγὴ ἐφάνη μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀγωνιζομένη νὰ διασχίσῃ τὸν πυκνὸν πέπλον τῆς Νυκτός, πάντες δέ, ὡσεὶ ἐξ ἐλατηρίου ἀοράτου ὡσθέντες, ἀνεπήδησαν ἀπὸ τῶν προχείρων αὐτῶν κλινῶν καὶ ἐμάστιζαν τοὺς ἵππους, γοργῶς χωροῦντες εἰς τὸ γλυκὺ καὶ ποθητὸν τέρμα.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

Ὁ Νικόλαος Ἀλεξίεβιτς Πολεβόη — ὃν πρῶτοι ἡμεῖς γνωρίζομεν τῷ Ἑλληνι ἀναγνώστῃ, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς σήμερον τῆς δημοσιεύσεως ἐν μεταφράσει ἐνὸς τῶν χαριστάτων διηγημάτων αὐτοῦ, τῆς *Λιουδμίλας*, — ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν γονιωτάτων καὶ ἐκ τῶν πρώτων ἐφημεριογράφων τῆς Ρωσίας. Ἐγενήθη ἐν Σιδηρίᾳ τῷ 1796, ἐκ πατρὸς ἐμπόρου, ἐπιθυμοῦντος νὰ κατατάξῃ ὡσαύτως τὸν υἱὸν του ὁπαδὸν τοῦ κερδίου Ἐρμού. Δι' ὃ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός του ὁ Πολεβόη διήλθε παρασκευαζόμενος εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο. Ἀλλ' οἱ λογαριασμοὶ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων ἐξηρέθιζον τὴν ζωρὰν καὶ ἀεικίνητον φαντασίαν του. Ἀπὸ τοῦ καταστήματος, ἐν ᾧ ἐσημείωνε τὰ ἐμπορεύματα, ὁ νοῦς του ἵπτατο πρὸς ἄλλην σφαῖραν, πρὸς τὰ θέλητρα τῆς γραμματολογίας. Ἐξακολουθῶν τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν, ἦν τῷ ἐπέβαλλεν ἡ πατρικὴ ἐλπίς, ἀφίερνε τὰς νύκτας του εἰς τὴν μελέτην καὶ ὄνος ἀπέμαθε τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Ὅτε ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἱκανὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς νοὸν στάδιον, ἔγκατέστη ἐν Μόσχᾳ, ἐνθα ἴδρυσεν τὸ περιοδικὸν ὁ *Τηλέγραφος*. Διὰ τὴν Ρωσίαν ἦτο μοναδικὸν ἔργον· διήγειρε τὴν ἐκπληξίν τοῦ κοινοῦ διὰ τῶν νεωτερισμῶν του, ταυτοχρόνως ὅμως προσέβαλε διὰ τῆς τόλμης αὐτοῦ ὀλόκληρον λεγεῶνα λογιῶν καὶ ὑπαλλήλων. Δι' ὃ κατὰ τὸ ἔτος 1834 τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐπαύθη. Ὁ Πολεβόη μετέβη εἰς Πετροῦπολιν καὶ ἐκεῖ ἐδημοσίευσεν νέαν ἐφημερίδα ἣν ἐπέγραψεν:

Ὁ Υἱὸς τῆς Πατρίδος. Ἀλλ' ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ δημοσιεύσει του δὲν ἠδυνήθη, ὅπως εἰς τὴν πρώτην, νὰ ἀποκαλύπτῃ ἐλευθέρως τὸν δικτικὸν οἶστρόν του. Ἦτο ἐπιφυλακτικώτερος εἰς τὰς ιδέας του, διότι ἐφοβήτο μὴ καταδιωχθῇ αὖθις.

Ἐκτὸς τῶν δύο ἀνωτέρω ἐφημερίδων, ὁ Πολεβόη ἐδημοσίευσεν καὶ διαφόρου εἶδους βιβλία, ἦτοι δράματα, μυθιστορήματα, ἡμιτελῆ ἱστορίαν τῆς ρωσικῆς αὐτοκρατορίας καὶ διηγήματα Σιδηριανά. Ἐν Πετροῦπόλει εὐρισκόμενος ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ πενήκοντα ἐτῶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΗ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

Α'

Μόσχα! Μόσχα! Μετ' ὀλίγον θὰ φθάσω. Εἰς μόνος σταθμὸς με χωρίζει τῆς γενεθλίου πόλεώς μου, τῆς προσφιλοῦς μοι ὠραίας πόλεως. Ἐκεῖ εἶναι ἡ Παυλίνα μου. Μεθ' ὁπόσῃς ἀνυπομονησίας διηλθον πόλεις καὶ κώμας! Καὶ τώρα πλησιάζω πρὸς αὐτήν, πρὸς τὴν Παυλίαν. ὦ! Θεέ! πόσον πάλλει ἡ καρδιά μου! Πόσον ἡ κεφαλὴ μου εἶναι τεταραγμένη!

Δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσω καὶ ἐσταμάτησα εἰς Τσέρνοϊ - Γκριάση. Ἐζήτησα δωμάτιον καὶ πρὸ μιᾶς ὥρας τώρα πηγαينوέρχομαι, κάθημαι, ἐγείρομαι μετὰ πυρετώδους ὁρμῆς. Συλλογιζομαι τὴν Παυλίαν, μόνον αὐτήν. Διὰ τοιαύτην σκέψιν οὐδὲ ἡ αἰωνιότης ἀρκεῖ.

Βάνουτος ὑπηρετὴς ἦλθε νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἂν ἐπεθύμουν νὰ φάγω καὶ νὰ πῶ. Ὅταν σταματᾷ κανεὶς εἰς τι χωρίον εἶναι ἀνάγκη νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῇ; Δὲν δύναται τις νὰ μείνῃ ἥσυχος εἰς τὸ καταφύγιόν του διὰ νὰ ζήσῃ μετὰ τὴν εὐτυχίαν του καὶ μετὰ τὰ ὄνειροπολήματά του!

Μὲ τὰ ὄνειροπολήματά του! Τί εἶπον; Ὅ,τι ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπῆρξεν ὄνειροπόλημα δι' ἐμέ, ἐγένετο πραγματικότης. ὦ! Παυλίνα, θὰ γείνης ἰδική μου!

Ὅποια θαυμασία μεταλλαγὴ τῆς θέσεώς μου! Καὶ πῶς; Διὰ τινων χρυσῶν νομισμάτων. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς εὐρισκόμεν ἐν ἀπελπιστικῇ καταστάσει. Μεθ' ὁποίας θλίψεως ἐθεώρουν τότε τὸν κόσμον καὶ τὰς εὐθύμους διασκεδάσεις του, ὅχι ἐκ φθόνου, ὅχι, οὐδαμῶς ἠσθάνθη τὸ μυστὸν τοῦτο αἰσθηματῶν· ἀλλ' ἐλυπούμην εἰς ἄκρον βλέπων τοὺς εὐδαίμονας τῆς γῆς, συλλογιζόμενος ὅλας τὰς πηγὰς τῆς εὐτυχίας τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἔθεσεν ἐν τῷ κόσμῳ, τὸν ἀνθρώπινον βίον, τὴν καρδίαν μου καὶ ἐβασανίζομην ὑπὸ διακαοῦς πόθου μὴ δυνάμενον νὰ ἐκπληρωθῇ. Ἐβλεπον ἤδη ἐμαυτὸν προωρισμένον νὰ μαραινῶ ἄνευ βοηθείας ὑπὸ τὸ βάρος τῆς λύπης μου... Ἰσως. Νὰ τὸ εἶπω; ... καὶ σάκκοι τινὲς ταλῆρων μετήλλαξαν τὴν εἰμαρμένην μου.

Ἀλλὰ διατί λοιπὸν ἐσταμάτησα ἐδῶ; Εἶναι καὶ αὐτὸ παράδοξον αἰνίγμα τῆς ζωῆς; Ὅχι, ἡ καρδιά μου εἶχε πλημμυρίσῃ ἀπὸ συγκινήσεις. Ἦτο ἀνάγκη νὰ σταματήσω. Ἐὰν ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον μου, θὰ ἔφθανον εἰς Μόσχαν τὴν νύ-

κτα καὶ τότε πῶς θὰ διηρχόμην τὸ ὑπολοιπὸν τῆς νυκτός, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον βημάτων ἀπὸ τῆς Παυλίνας, χωρὶς νὰ τὴν ἴδω; Ἦτο ἀδύνατον. Τώρα εἶμαι μακρὰν πλέον ἀπ' αὐτῆς μόνον εἰκοσι βέρστα. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας δύναμαι νὰ τὰ διατρέξω καὶ τὰ πρῶτα βήματά μου εἰς Μόσχαν θὰ ἦναι πρὸς τὴν κατοικίαν της, καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον, τὸ ὅποιον θὰ χαιρετίσω, θὰ ἦναι αὕτη. Μοὶ φαίνεται ἱεροσυλία νὰ ρίψω τὸ πρῶτον βλέμμα μου εἰς ἄλλο πρόσωπον ἀπὸ τοῦ ἰδικοῦ της.

Πόσον αἱ ὥραι παρέρχονται βραδέως! Ἡ νύξ αὕτη εἶναι μακροτέρα τῶν μακροτάτων χειμερινῶν νυκτῶν τῆς Λαπωνίας. Τόσον λοιπὸν νὰ ἤλλαξε τὸ κλίμα τῆς Μόσχας ὥστε νὰ ἐξημερώνη τὴν ἐννάτην πρωϊνὴν ὥραν; Ἀλλ' εἶναι ἡ τελευταία νύξ τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ. Αὖριον θὰ ἐγερθῶ μετὰ τὴν εὐτυχὴ σκέψιν ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ βλέπω τὴν Παυλίαν μου καθ' ἐκάστην. Ἀς παρέρχηται λοιπὸν λεπτὸν πρὸς λεπτὸν ἡ ἀτελείωτος αὕτη νύξ δι' ἐμέ εἶναι ἡ τελευταία σταγὼν τοῦ ποτηρίου τῶν θλίψεων.

Ἦνοιξα τὸ παράθυρον. Τί ὠραῖος καιρὸς! Τί χλιαρὸς ἀήρ. Μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ ἀστερόεις οὐρανὸς μοὶ προσμειδίῃ. Καὶ ἔπειτα ὁμιλοῦν περὶ τῶν ὠραίων ἐσπερῶν τῆς Ἰταλίας! Δὲν θὰ ὑπάρχουν ἐν Ἰταλίᾳ γλυκύτεραι ἀπὸ τὴν σημερινήν. Τὸ δωμάτιόν μου εἶναι σκοτεινόν, ὡσεὶ διὰ νὰ στραφῶσι τὰ βλέμματά μου ἀπὸ τῶν ἐπιγεῖων εἰκόνων καὶ μείνωσι προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τῆς ψυχῆς μου. Ἦ, θελον τώρα νὰ ἡσθάνομην θλίψιν τινὰ μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ τὴν ἐδεχόμην μετὰ πρᾶον μειδίαμα.

Παιδίον! Μόλις ἀπέφυγες τὸ κύμα ἐνθα ὀλίγου ἐδέησε νὰ πνιγῇς καὶ δὲν φοβῆσαι νὰ παίζῃς ἐπὶ τῶν ὀχθῶν. Οἶον θράσος! Ἐλησμόνησα τὰς νύκτας τὰς ὁποίας διηρχόμην κλαίων; Μήπως δὲν εἰξεύρω ὅποσαι ἦσαν καὶ ὁποία πικρία ἐνυπῆρχε; Ναί, φρικτῶ ἀκόμῃ εἰς τὴν σκέψιν ὅτι μυριάκις εὐρισκόμεν ἐγγὺς τῆς ἀβύσσου. Ἀλλὰ τώρα, ἂν ἔβλεπον ἀνθρωπὸν τινα παρασυρόμενον ὑπὸ τῆς δυστυχίας εἰς τὴν δίνην τῆς αὐτοκτονίας, θὰ τῷ ἔλεγον: Στήθι, μὴ παρασύρεσαι ὑπὸ τοῦ ἀπελπισμοῦ. Οἱ τόποι τῆς ἐλπίδος εἰσὶν ἀπειροί, ὅπως καὶ οἱ τόποι τοῦ ἔρωτος.

Ὑπῆρξεν ἐν τούτοις καιρὸς καθ' ὃν ἀπληροῦν τὴν ἐλπίδα, καθ' ὃν ἔβλεπον διανοιγομένην τὴν ἄβυσσον μετὰ τῆς Παυλίνας καὶ ἐμοῦ. Ἄν με ἠρώτων τὴν ἱστορίαν μου τί θὰ ἔλεγον; Ἠγάπων καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ πιστεύσω ὅτι ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἠγάπων θ' ἀνῆκεν εἰς ἐμὲ ἡμέραν τινὰ. Τί τὸ παράδοξον ἐν αὐτῷ; Ἀλλὰ τί καλεῖτε τὰ πράγματα παραδοξά; Παραβάλατε τὰς τραγυφίας σας πρὸς τὴν εἰκόνα πατρὸς ὅστις βλέπει ἐκπνέοντα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του προσφιλεῖ υἱόν, ἡ μητὸς παρ' ἧς πτωχὰ παιδιὰ ζητοῦσιν ἄρτον καὶ ἡ ὁποία οὐδόλως ἔχει νὰ τοῖς δώσῃ. Καθ' ἐκάστην τοιοῦτον θέαμα διαδραματίζεται εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς πόλεις μας, καὶ δὲν

βλέπετε, δὲν εἰξεύρετε εἰς ποῖον ἀμαυρὸν καταφύγιον κρύπτεται ἡ θλίψις, οὔτε ποῦ τήκεται ἡ πτωχὴ αὕτη μήτηρ μετὰ τὰ τέκνα της. Ποσάκις, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἰδίας μου ἀθλιότητος, ἔφευγον μακρὰν τοῦ Νέβα, μακρὰν τοῦ τυρβάζοντος κόσμου, εἰς τὰς ζοφερὰς συνοικίας ἐνθα διαίτῃται ἡ πτωχία. Ἐκεῖ, εὐρισκόμην μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν μου, πτωχοὶ ὡς αὐτοὶ καὶ ὡς ἐκεῖνοι πάσχων ἐπίσης. Ποσάκις παρατηρῶν τοὺς ἀθλίους κατοίκους ἐνὸς ἀπαισίου δρομίσκου τῆς Πετρούπολεως, τοῖς ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν: Εἶμαι πτωχότερος ἀπὸ σᾶς, ἂν καὶ δὲν ἦμαι ρακένδυτος καὶ μικρὸν τεμάχιον τῶν χαρισμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ τύχη δίδει εἰς πολλοὺς ἄλλους, ἡθέλην ἀρκέσῃ διὰ νὰ με καταστήσῃ εὐτυχῇ.

Ἄν ἕκαστος ἀνθρώπος διηγείτο τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τῆς καρδίας του, ὁποῖον μυθιστόρημα, ὁποῖον ποίημα θὰ ἐγίνετο ἡ ἱστορία αὐτῆς; Ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος ἀποθνήσκει καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου του γράφουσι μίαν ἡμερομηνίαν καὶ ἓν ὄνομα.

Ἴδου ὅτι, ὡς σύννεφα, αἱ πικραὶ ἀναμνήσεις βαρύνουσιν ἐπὶ τοῦ πνεύματός μου. Εὐλογητὸς ὁ Θεός! Ὁ καιρὸς αὐτῶν παρήλθεν.

Ἐνθυμοῦμαι τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου. Ἦμην παιδίον ἀκόμη, ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι τοὺς λόγους τούτους, τοὺς ὁποίους ἀπηύθυνε πρὸς τὴν κλαίουσαν μητέρα μου: «Θὰ σὲ συγχωρήσουν ἄρα γε, σὲ καὶ τὸν υἱόν μας, ἀφ' οὗ ἀποθάνω; Θὰ σοὶ ἀρνηθοῦν ἀκόμη τὴν βοήθειαν αὐτῶν, ἐπειδὴ προσέβαλες τὴν ὑπερηφανίαν τῆς πλουσίας οἰκογενείας σου ὑπανδρευθεῖσα πτωχὸν ἀνθρώπον; Καὶ ὅμως ὁ θεὸς σου εἶναι ἀγαθός».

Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς θεὸς, ἐν τῇ ἀκάμπτῃ ὑπερηφανίᾳ του, οὐδόλως κατεδέχθη νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς μητρός μου. Ἐνθυμοῦμαι τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἔφερον τὸν πατέρα μου εἰς τὸν τάφον του καὶ τὴν συγκίνησιν, ἡ ὁποία με κατέλαβεν, ὅτε ἤκουσα νὰ ρίπτουν τὸ χῶμα ἐπὶ τοῦ φερέτρου του. Δὲν ἤξευρα τότε ὅτι καταντᾷ τις ἐνίοτε νὰ συλλογίζεται, ὅτι προτιμότερον νὰ ταφῇ εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, παρὰ νὰ ζῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της. Ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀνάπαυσις τοῦ δικαίου, ἐκεῖ ἡ παρηγορία τοῦ πάσχοντος.

Μετ' ὀλίγον ἡ μήτηρ ἀπέθανεν ἐπ' ἔσης καὶ ἔμεινα μόνος.

Διατὶ λοιπὸν αἱ πένθιμοι αὐταὶ εἰκόνες κατέλαβον τὴν πρὸ ὀλίγου τόσον ἐλαφρὰν καὶ εὐθυμον καρδίαν μου! Διατὶ ἐκτυλίσσουν ἐπὶ τῆς εὐτυχίας μου τὸν πένθιμον πέπλον των; ... Ἐάν, ἐν τούτοις, δὲν ὑπέφερα αὐτὰς τὰς συμφορὰς, δὲν ἡθέλον σὲ γνωρίσῃ, Παυλίνα. Αἱ βουλαι τοῦ Ὑψίστου εἰσὶν ἀνεξερεύνητοι.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσω τὴν αἰτίαν τῶν βαθέων θλίψεων, αἵτινες ὑπέσκαψαν τὴν ζωὴν τῶν γονέων μου; Ὁ πατήρ μου ἦτο πτωχὸς εὐγενής. Ἠράσθη πλουσίας νεάνιδος, καὶ ἀντηγαπήθη ἡθέλησε νὰ τὸν ὑπανδρευθῇ, παρὰ τὰς μομφὰς καὶ τὴν ἀντίστασιν ὑπερφιάλου χορείας θείων

καὶ λοιπῶν συγγενῶν. Ἄν ἔζων ἀκόμη οἱ καλοὶ καὶ προσφιλεῖς γονεῖς μου, ἡ ἀγάπη ἐμοῦ καὶ τῆς Παυλίνας θὰ τοὺς παρηγόρει δι' ὅλας τὰς θλίψεις εἰς τὰς ὁποίας κατεδικάσθησαν.

Ὁ θεὸς μου δὲν ἡθέλησε νὰ ἐπανιδῇ τὴν μητέρα μου. Ἐν τούτοις ἀπεφάσισε νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς ἐμὲ μακρόθεν, ὡς ἄρατος πρόνοια. Ὁ πατήρ τῆς Παυλίνας μοὶ ἐχορήγησεν ἄσυλον εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀνετράφην καὶ ἡλικιώθη μετὰ τῶν τέκνων του. Τοιοῦτοτρόπως, Παυλίνα, σ' ἐγνώρισα, καὶ πῶς, ἀφ' οὗ σ' ἐγνώρισα, νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσω; Εἰς σὲ ὀφείλω τὰς πρώτας μου χαρὰς τοῦ βίου μου, τὰς πρώτας ἐντυπώσεις τῆς νεότητός μου, ἡ δὲ εἰκὼν σου ἀδικόπως ἔπατο ἐπ' ἐμοῦ. Ἦλθεν ἡμέρα καθ' ἣν ἔμαθον ὅτι τὸ αἶσθημα ὁπερ συνήνου ἀμφοτέρους εἰς ὅλας τὰς συγκινήσεις μας, ἦτο ἔρως. Ἠμέραν τινὰ καθ' ἣν μετεβαίνομεν, κατὰ τὴν συνήθη ὁδον, πρὸς τὸν πατέρα σου.

— Ἀντώνιε, μοὶ εἶπεν οὗτος, αὐριον πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς εἰς Πετρούπολιν. Ἐλαβες πολὺ καλὴν ἀνατροφήν. Ὁ θεὸς σου εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ. Τώρα ἐπιθυμεῖ νὰ εἰσέλθῃς μετὰ πνεῦμα καὶ ἐργασίαν τακτικὴν εἰς τὸν πρακτικὸν βίον. Ἐὰν κατορθώσῃς νὰ καταλάβῃς τιμίαν θέσιν ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ θεὸς αὐτός, ὅστις εἶναι φίλος μου, θὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ μέλλοντός σου.

— Δὲν εἰμπορῶ τώρα νὰ τὸν ἴδω;

— Ὁχι. Λέγει ὅτι, ὅταν καταστῇς ἄξιος τῆς ἀγάπης του διὰ τῆς διαγωγῆς σου, θὰ συγχωρήσῃ τὴν μνήμην τῆς μητρός σου, καὶ θὰ σὲ κάμῃ κληρονόμον του. Ἔως τότε, σοὶ δίδει τὰ μέσα διὰ νὰ ζήσῃς εὐπρεπῶς. Λάβε αὐτὰς τὰς συστατικὰς ἐπιστολάς διὰ τὴν Πετρούπολιν, αἱ ὁποῖαι εἰμποροῦν νὰ σοὶ παράσχουν εὐαρέστους σχέσεις καὶ νὰ ἐξομαλύνουν τὸν δρόμον σου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐνθυμοῦ ὅτι θὰ εὖρης πάντοτε εἰς ἐμὲ πατέρα καὶ φίλον.

Εἰπὼν ταῦτα ὁ γενναῖος προστάτης μου ἔκλαυσε, καὶ ἄπαντες ἐκλάυσαμεν ὡσάυτως μετ' αὐτοῦ.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη διέμεινε κεχαραγμένη ἐν τῇ μνήμῃ μου ὡς ἱερά. Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, ἡ Παυλίνα καὶ ἐγώ, ὠρκίσθημεν πρὸς ἀλλήλους αἰώνιον ἔρωτα.

Καὶ ἀνεχώρησα εἰς Πετρούπολιν, μεστὸς φλογερῶν ὀνείρων πρὸς δόξαν καὶ ἔρωτα.

Διήλθον ἐκεῖ τρία ἔτη. Τὸ εἰσόδημά μου μόλις ἐπάρκει διὰ νὰ πληρώσω τὴν στολὴν μου καὶ μὴ ἀποθάνω ἀπὸ κρυολόγημά τι. Αἱ συστατικαὶ ἐπιστολαί, αἵτινες θὰ με ὠφέλουν εἰς ἄκρον, μ' ἐβοήθησαν μόνον εἰς τὸ νὰ εἰσέλθω ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Ὑπεβλήθη εἰς ἐπίμονον ἐργασίαν, ἣν οὐδεμία εὐχαρίστησις διεσκέδαζεν. Αἱ ἐλπίδες μου διεψεύσθησαν ταχέως. Ἐξήσα μόνος καὶ περιήλθον εἰς ἀγρίαν κατὰστασιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδημητοῖς καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10, ἐναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ρικάκη καὶ παραπλευρῶς τῆς μεγάλης οἰκίας Μαυρομιχάλη.

ΤΟΜΟΙ

«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτὰ 10.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πάσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

MAGAZINE ILLUSTRÉ DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS:

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

(Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν).

La Saison

(Η ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη ἔκδοσις: 24 ἀριθμοὶ περιέχοντες πλέον τῶν 2000 σχεδίων διὰ πάντα τὰ ἀντικείμενα τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Κυριῶν, δι' ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα κορασιῶν, παιδίων, ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα ἀνδρῶν καὶ νεανίσκων, ὁδὸν κλίνης, τραπέζης, καλλωπισμοῦ κτλ. Πάντα τὰ εἶδη ἐργασίας τῶν Κυριῶν.

12 πίνακες περιέχοντες, πλὴν πολλῶν ὑποδειγμάτων κεντήματος, ἀρχικὰ στοιχεῖα, μονογράμματα κτλ. τοῦλάχιστον 200 σχήματα φυσικοῦ μεγέθους καὶ πλέον τῶν 400 σχεδίων κεντήματος, soutache κτλ.

Τιμὴ συνδρομῆς ἀπλῆς ἐκδόσεως:

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 5. Ἐτησίᾳ δρ. 10
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 6. » » 12

Ἐκδοσις πολυτελεῆς: περιέχουσα πάντα τ' ἀνωτέρω πρὸς τούτοις δὲ 36 εἰκόνας συρμῶν χρωματισμένας κατ' ἔτος.

Τιμὴ συνδρομῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως:

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 10. Ἐτησίᾳ δρ. 20
Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 12. » » 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΟΙ

ἐγγράφονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν.